

ED MCBAIN MINDEN REGGEL

Megjelent

a. IPM, 1995/3. sz.

Merényi Ágnes

Rakéta Regényújság 1984/47. sz.

fordította Zsámboki Péter

Every Morning

Manhunt, Sep 1954,

mint Richard Marsten

Söprögette a hosszan elnyúló fehér fövenyt, közben halkan dudorászott magában. Messze kint a vízen egy luxusjacht ringatózott lassan a hullámokon, a felhők vatta-pamacsai kényelmesen vitorláztak a széles kék égbolton. Enyhe szellő fújdogált, gyapjas, göndör haját és barna bőrét cirógatta. Az északi szél kusza hínárkötegeket sodort a partra, azokat próbálta kupacba kotorni a hosszú gereblyével. Erősen tűzött a nap, a tenger halkan mormolt, és ő szinte boldognak érezte magát a munkától. Gereblyezés közben figyelte a karján megfeszülő és elernyedő izmokat. Az asszonya nem túrné, hogy a part szemetes maradjon. Azt szereti, ha vakító fehér és makulátlan... mint a saját bőre.

– Jonas!

A kiáltásra a nagy fehér ház felé fordult. Most is, mint mindig, erőt vett rajta a pánik. Remegni kezdett a keze, visszafordult a gereblyéhez. Húzta az időt, ameddig lehetett, és oktalanul reménykedett, hogy az asszonya nem hívja újból.

– Jonas! Jo-naas!

A hang az emeletről jött, a hálósobából. Jonas tudta, hogy asszonya most ébredt föl, és azt is pontosan tudta, mi történik, ha belép oda. Gyűlölte, ugyanakkor izgalommal töltötte el, ami következett. Szorosabban markolta a gereblyét; nem akart válaszolni a hívásra, de csak áltatta magát, tudta, a következő kiáltásra felelnie kell.

– Jonas! Hol az ördögbe vagy?

– Jövök, Mrs. Hicks! – kiáltotta.

Mélyet sóhajtott és lerakta a gereblyét, fölszaladt a partról fölvezető betonlépcsőn a kerti grillsütő és a fürdőház

mellett, a strandot szegélyező ausztrál fenyősor alatt. A fenyőtűk lágyan simultak a talpa alá. A fasort a talajt megkötni telepítették a partra, azért, hogy a homokot ne hordják be a házba, de ő mindig élvezte a talpa alatti puhaságot. Átvillant az agyán, mennyire jól esne most mezítláb gyalogolni, de azonnal meg is rőtta magát „benszülöttes” gondolataiért.

Fejcsóválva ért a ház hátsó, fedett verandájára. A hibiszkusz vad rózsaszín, piros és bordó kavalkádban futotta be a tetőt, a kisebb bougainvillea pedig a fenyők közt áttűző nap felé nyújtózkodott. Becsukta maga mögött az ajtót, és a ház homályos hűvösébe lépett, aztán elindult a hálósobába vezető lépcsőn.

Az ajtó előtt megállt, és diszkréten kopogott.

– Te vagy az, Jonas?

– Igen, Mrs. Hicks.

– Akkor gyere be!

A hálósobába lépett. Az asszony az ágyban ült, a takaró a derekánál. Hosszú, szőke haja szétterült a vállán és a hátán, fehér nejlon hálóingén áttetszett a melle és ágaskodó, rózsaszín mellbimbói. Jonas azonnal lesütötte a szemét.

– Jó reggelt, Jonas – mondta az asszony.

– Jó reggelt, Mrs. Hicks.

– Csodaszép reggel, ugye?

– Igen, Mrs. Hicks.

– Hol voltál, amikor hívtalak, Jonas?

– Lent a strandon, Mrs. Hicks.

– Úszni, Jonas? – vont a föl az asszony ívelt szemöldökét, és szája sarkában kis mosoly vibrált.

Jonas nem válaszolt. Lehajtott fejjel bámult a cipőjére, keze ökölbe szorult az oldalánál.

– Jonas!

– Igen, Mrs. Hicks?

– Még sosem jutott eszedbe, hogy ússz egyet odalenn??

– Sok szabadstrand van, Mrs. Hicks.

– Igen. – Az asszony mosolya felragyogott. Zöld szemében is mosoly bujkált. Ült az ágyban, mint a zsákmányát karmai közt tartó karcsú ragadozó. – Igen. Pont ezt szeretem Nassauban, hogy sok szabadstrand van. – Még egy pillanatig mosolygott, aztán kihúzta magát, mintha komoly dolgokról akarna beszélni.

– Na – szólalt meg –, mi legyen reggelire? Megjött már a szakács, Jonas?

– Igen, Mrs. Hicks.

– Helyes... akkor azt hiszem, tojást kérek. Keménytojást. Meg lekváros pirítóst. Meg egy kis narancslét. – Jonas az ajtó felé lépett, de az asszony egy kézmozdulattal megállította. – Ugyan, Jonas, hova sietsz? Maradj csak és segíts nekem.

Jonas nagyot nyelt, kezét a háta mögé rejtette, hogy ne látsszék, mennyire remeg.

– Hogyne... Mrs. Hicks.

Az asszony lerúgta magáról a takarót. A rövid hálóing fölfedte hosszú lábát. Az ágy mellett a papucsát keresgélte, belebújt, majd fölállt. Kéjesen nyújtózkodott és ásított. A hálóing megfeszült a mellén, a nyújtózkodástól még inkább megrövidült, még többet engedett látni ívelt lábszárából. Az ablakhoz lépett, kitárta a spalettát. A napsugár beragyogta a szobát, és áttűzött a hálóingen. Jonas az asszony testének teljes körvonalát megpillantotta. Minden reggel, minden istenverte reggel ugyanez a játék, gondolta.

A veriték gyöngyözött a homlokán, menekülni szeretett volna ebből a szobából, ettől az asszonytól és a testétől,

menekülni ebből a labirintusból, melynek egyetlenegy kijárata volt.

– Óóóóh – ásított nagyot az asszony, és lustán az öltözködőasztalhoz ment. Keresztbe vetett lábbal leült. – Szeretsz nálam dolgozni? – kérdezte.

– Igen, Mrs. Hicks – vágta rá Jonas.

– Kegyes hazugság, mi, Jonas?

– Dehogysis, Mrs. Hicks.

– Én örülök, hogy nálam dolgozol, Jonas. A világ minden kincséért sem engednék el. Tudod, ugye?

– Igen, Mrs. Hicks.

Szabadulnom kell innen, gondolta Jonas. Szabadulnom kell. Meg kell találnom a módját... nem csak azt... nem csak azt...

– Gondoltál már arra, hogy felmondj, Jonas?

– Nem, Mrs. Hicks – hazudta Jonas.

– Lám csak, nem vagy te buta fiú. Nem akarsz felmondani, ugye? Nem volna okos dolog, igaz-e, Jonas? Már csak a béred miatt sem... Egész tisztos kis pénzt kapsz... ugye, Jonas?

– Igen, nagyon tisztos, Mrs. Hicks.

– Na látod! Persze nem csak a fizetés miatt mondom, Jonas. Én sem szeretném, hogy felmondj. Hiszen arról Mr. Hicks is értesülne, és hát tudod, milyen befolyásos ember a férjem. Ugye, tudod?

– Igen, Mrs. Hicks.

– Valószínűleg nehezen kapnál munkát utána. Mármint, ha úgy döntenél, hogy itt hagysz minket. Isten tudja miért, de a bahamaiak nehezen kapnak munkát. És Mr. Hicks tényleg elég befolyásos ember, még a kormányzót is ismeri, hiszen tudod...

Válasz nem érkezett. Az asszony hirtelen felkacagott.

– Micsoda ostobaságokat beszélünk, Jonas! Te szeretsz itt dolgozni, én elégedett vagyok veled. Minek is beszélünk felmondásról?– Elhallgatott. – Elindult már a férjem a klubba?

– Igen, Mrs. Hicks.

– Helyes. Akkor gyere és fésülj meg, Jonas.

– I-igenis, Mrs. Hicks.

Az asszony odanyújtotta neki a keféét, Jonas a szék háta mögé állt. Láta az asszony arcát az öltözőasztal tükreben. Nézte a nyak tiszta ívét, és lejjebb, a hálóing kivágásánál a mell domborodását. Az asszony hátrahajtotta a fejét, és pillantásuk találkozott a tükörben.

– Lassan, egyenletesen, Jonas. És finoman. Tudod, finoman.

Jonas fésülni kezdte. Közben akarata ellenére figyelte az arcát. Tudta, hogy besétált a csapdába, tudta, hogy képtelen levenni tekintetét az asszony arcáról, a lassan szétnyíló ajkáról, és a fésüléstől elkeskenyedő zöld szempárról. Minden reggel, minden áldott reggel ugyanaz a játék, a testével és a pillantásával az örületbe kergeti, csábítja és provokálja, és ugyanakkor emlékezteti, hogy mindez lehetetlen. Cirógatta a kefével a haját, az asszony lélegzete szinte lihegéssé erősödött. A kefe sörtéi a fejbőrt szántották, és Jonas csak nézte az asszony arcán az élvezetet.

Tette a dolgát, és újfent a menekülés egyetlen útja járt az eszébe. Vajon lesz-e bátorsága megtenni, vajon képes lesz-e valaha is összeszedni a bátorságát, hogy ennek örökre, mindörökre véget vessen...? Az asszony lassan számolt, hangja suttogás volt mindössze. Jonas pedig arra gondolt, mit is kell majd tennie: félelmet érzett, rettegést, de tudta, képtelen ezt tovább is minden reggel elviselni.

Nem volt más választása: fölmondania is lehetetlen, mert az asszony gondoskodna arról, hogy soha többé ne találjon munkát.

Mégis, az egyetlen kiutat is szörnyűnek találta, elgondolta, milyen lesz, ha reggelente nem fésülheti az asszony haját, nem láthatja a testét, nem hallhatja hangjának lágy simogatását.

Halál, gondolta. Halál.

– Elég lesz, Jonas – szólt az asszony.

Jonas visszaadta a kefét.

– Szólok a szakácsnak...

– Nem, maradj csak.

Jonas csodálkozva nézett rá. A fésülési szertartás után az asszony mindig elengedte, tekintete ilyenkor hideg lett és elutasító, mint aki már kijátszotta magát aznapra, és véget akar vetni a mókának... másnap reggelig.

– Azt hiszem, tegnap megcsípett valami. Talán valami bogár... – mondta. – Nem néznéd meg? Ti bennszülöttek... szóval talán értesz hozzá...

Fölállt és Jonashoz lépett, majd lassan gombolgatni kezdte a hálóing nyakát. Jonas pánikban figyelte, nem tudta, meneküljön-e, vagy maradjon. Bizonyossá vált, hogy ezután meg kell történnie a legrosszabbnak, hiszen az asszony nem nyugszik, egyre messzebb és messzebb merészkedik, neki végül nem marad más választása, csak az egyetlen módon véget vetni ennek az egésznek.

Az asszony ujjá közé csippentette a hálóing szegélyét, és fölhúzta a dereka fölé. Jonas szeme előtt villózott bőrének fehérsége. Az asszony a háta közepéig húzta a hálóinget, a mellét azonban eltakarta. Megfordult, majd lehajolt.

– A hátam közepén. Látod, Jonas?

Közelebb lépett Jonashoz. Jonas egész teste úszott az

izzadtságban. Bámulta az asszony hátát, kerek fenekét és a hátán kirajzolódó csigolyákat.

– Nincs... nincs ott semmi, Mrs. Hicks – mondta.

Az asszony hirtelen leengedte a hálóinget és szembefordult vele. Ajkán mosoly játszott, a hálóing nyaka nyitva volt, mellét teljességgel látni engedte,

– Semmi?- kérdezte mosolyogva, csípőre tett kézzel. – Nem láttál semmit, Jonas?

– Semmit, Mrs. Hicks – válaszolta Jonas, megfordult, és ott hagyta a még mindig mosolygó asszonyt.

Másnap reggel borotvával fölívta az ereit. Nézte, ahogy vére lecsurog a strand nagy gonddal tisztogatott homokjára. Lassan elhagyta az életerő, és különös belső béke kerítette hatalmába.

A bennszülött rendőrök nem kérdezősködtek túl sokat. Mrs. Hicks sem nagyon akarta nekik bemutatni cafatokra tépett hálóingét és a mellét, combját borító kék-zöld ütéseket, karmolásokat.

Aznap délután új gondnokot vett fel.

VÉGE